tar. Selle peale küssis ta, kas so issa majjas rumi on o-majja piddada? Temma wastas: jah, ja jooksis kojjo sedda omma wannematele räkima, ning näitas neid ehtid, mis Abrami sullane temmale meleheaks olli andnud. Rebekka wend, Lapan, läks ruttuste wälja temma jure ja ütles: tulle, Jehowast önnistud, miks pärrast seisad sa wäljas? ma ollen omma kojja walmistanud ja maad kamelitele.

Kui ta senna kotta tulli ja kamelid lahti peästis, anti lomadele pöhko ette, ja temmale ja temma sullastele wet jalgo pesta. Siis pandi temmale roga ette, ja palluti, et ta piddi söma. Agga temma ütles: ei ma sö enne mitte, kui ma omma asjad saan ärraräkinud! Temma könneles siis neile köik, kuida temma Abramile wandunud, ja mis temma kaewo jures möttelnud ja Jummalalt pallunud, ning ütles wimaks: „kui teie nüüd need ollete, kes heldust ja truust mo issanda wasto tahhawad üllesnäidata, siis andke mulle sedda teada, agga kui mitte, siis üttelge mulle ommeti, kas pöran parrema wöi pahhema pole.“ Selle könne peale wastati temmale: „Jehowast on se assi wäljatulnud, meie ei wöi selle wasto sönnagi lausta, ei kurja egga head. Wata, Rebekka on sinno ees, wötta tedda ja wi, et ta saaks so issanda poiale naeseks.

Nemmad tahtsid nüüd sedda tüttarlast weel mönned päwad enneste jures piddada; agga selle römoga, et Jummal temma teekonda önnistanud, ütles wanna tru tener: ärge wiwitage mind mitte, waid saatke mind minnema, et ma omma wanna issanda jure lähhän. Et nüüd Rebekka ka temma nöus olli, siis saatsid tedda minnema ja önnistasid tedda. Isak, kes te peal nende wasto tulli, wiis Rebekka omma emma Sara telki, wöttis temma enneselle naeseks ja armastas tedda.

Isak käis omma issa Abrami jälga möda; sepärrast önnistas Jummal tedda. Temmal ollid sured karjad ja paljo orjasid, ja et ta mitte ükspäinis karja piddas, waid ka